

**OPIS TECHNICZNY
DO PROJEKTU ARCHITEKTONICZNO – BUDOWLANEGO
PRZEBUDOWY I REMONTU BUDYNKU OŚRODKA
ZDROWIA W BUKOWSKU**

I STRONA FORMALNA – DANE OGÓLNE:

- Nazwa inwestycji: **PRZEBUDOWA I REMONT BUDYNKU OŚRODKA
ZDROWIA W BUKOWSKU**

- Adres inwestycji: **miejsowość: Bukowsko 291
powiat: Sanok,
działki nr 359/1 i 360**

- Inwestor: **Gmina Bukowsko**

- Adres Inwestora: **38-505 Bukowsko 290**

- Projektant architektura: **mgr inż. arch. Maciek Wanke**
- Nr uprawnień: **Rz/A-11/06**

Data opracowania:

Marzec 2010

II. OPIS BUDOWLANO KONSTRUKCYJNY BUDYNKU

1. OPIS ARCHITEKTONICZNY

Stan istniejący:

Budynek dwu piętrowy, podpiwniczony. Kondygnacje powtarzalne, różnią się sobą późniejszymi zmianami w zakresie ścian działowych i nośnych. W kondygnacji podziemnej mieszczą się piwnice lokatorskie, garaż oraz gabinet Fizjoterapii. Parter budynku zajmuje punkt apteczny oraz ośrodek zdrowia, na piętrze znajduje się ośrodek Caritas oraz jedno mieszkanie. Na drugim piętrze znajdują się trzy lokale mieszkalne.

Ściany zewnętrzne poprzeczne z bloków żerańskich o gr 24 cm ocieplone gazobetonem o łącznej grubości 38 cm wykończone tynkiem cementowo-wapiennym. Ściany wewnętrzne podłużne nośne oraz poprzeczne przy klatce schodowej - z cegły. Ściany piwnic – monolityczne gr 30cm zewnętrzne i 24 wewnętrzne. Ściany działowe w większości wykonane są z cegły pełnej.

Przewody wentylacyjne i spalinowe murowane z cegły pełnej.

Wszystkie stropy w budynku ośrodka zdrowia są stropami systemowymi. I tak pomiędzy piwnicami i parterem – prefabrykowane typu DZ-3, nad parterem strop z płyt kanałowych typu żerań, tak jak nad pozostałymi kondygnacjami.

Budynek przekryty jest stopodachem wentylowanym.

Założenia projektowe:

Zmiany dotyczą jedynie pomieszczeń zlokalizowanych w parterze budynku. Aby istniejące pomieszczenia ośrodka zdrowia spełniały wymogi stawiane dla Zakładów Opieki Zdrowotnej istnieje potrzeba ich przebudowy i remontu. Podstawowa zmiana będzie miała na celu uzyskanie odpowiednich gabarytów dla gabinetów lekarskich i zabiegowego, tak aby powierzchnia każdego z nich wynosiła min. 12 m² dla lekarskich i 15 m² dla zabiegowego. Projekt zakłada również wydzielenie węzła sanitarnego dla personelu, przy projektowanej szatni oraz przebudowę węzła sanitarnego dla pacjentów z dostosowaniem go do wymogów użytkowania przez osoby niepełnosprawne. Niezbędnym elementem, również przewidzianym w projekcie jest nowe pomieszczenie na odpady medyczne i sprzęt porządkowy.

W celu zorganizowania i usprawnienia pracy personelu w głównym holu przewidziano miejsce dla rejestracji pacjentów i przechowywania dokumentacji medycznej.

Wszystkie projektowane ściany działowe grubości 8 cm i 12 cm wykonane będą z płyt kartonowo – gipsowych montowanych na stelażach lub z pustaków gazobetonowych.

W pomieszczeniach, w których brak jest wentylacji grawitacyjnej należy zastosować wentylację mechaniczną.

Należy maksymalnie wykorzystać istniejącą wentylację grawitacyjną.

Istniejąca stolarka okienna drewniana na razie nie wymaga wymiany. Wymienione zostaną jedynie drzwi wewnętrzne tak aby dostosować ich wymiary do obowiązujących przepisów.

Konstrukcja i wykończenie:

Projekt nie ingeruje w konstrukcję budynku. Wyburzone i wykonane zostaną jedynie ściany działowe w celu polepszenia stanowisk pracy personelu medycznego oraz lepszego dostępu do pomieszczeń dla osób niepełnosprawnych.

Gabinety lekarskie i zabiegowe:

Wszystkie gabinety lekarskie i zabiegowe powinny być wyposażone w umywalki, dodatkowo w gabinetach zabiegowych należy zainstalować zlew co najmniej jednokomorowy.

Posadzki wykonane z materiałów o powierzchniach gładkich, antypoślizgowych,

zmywalnych, nienasiąkliwych i odpornych na działanie środków myjąco – dezynfekcyjnych. Cokoły przy podłogach powinny być wykonane do wysokości co najmniej 0,08 m. Styki cokołów z posadzką powinny być zaokrąglone. Ściany na całej wysokości wyłożone materiałami trwałymi, gładkimi, zmywalnymi, nienasiąkliwymi i odpornymi na działanie środków myjąco – dezynfekcyjnych. Przy umywalkach i zlewozmywakach do wysokości co najmniej 1,6m i szerokości co najmniej 0,6m poza obrys urządzenia

Pomieszczenia pomocnicze i korytarze komunikacyjne:

Podłogi oprócz pokoju śniadań i szatni dla personelu, w całym zespole powinny być wykonane z materiałów o powierzchniach gładkich, antypoślizgowych, zmywalnych, nienasiąkliwych i odpornych na działanie środków myjąco – dezynfekcyjnych.

Cokoły przy podłogach pomieszczeń pomocniczych, korytarzy komunikacyjnych powinny być wykonane do wysokości co najmniej 0,08 m, z materiałów odpowiadających wymogom dla podłóg w poszczególnych pomieszczeniach. Styki cokołów z posadzką powinny być zaokrąglone. Ściany pomieszczeń, z wyjątkiem pomieszczenia socjalnego, zmywalne do wysokości 2.05m. Przy umywalkach i zlewozmywakach do wysokości co najmniej 1,6m i szerokości co najmniej 0,6m poza obrys urządzenia.

W składziku porządkowym oraz w pomieszczeniu na sprzęt zużyty należy zainstalować po jednej umywalce na wysokości 0,5 m od poziomu posadzki.

Instalacje:

Instalacje elektryczne w całości powinny być instalacjami krytymi lub prowadzone na specjalnych konstrukcjach w zamkniętych przestrzeniach technicznych.

Grzejniki mocowane do ściany nie niżej niż 0,10m od podłogi i nie bliżej niż 0,10m od lica ściany wykończonej. Grzejniki powinny być gładkie, umożliwiające ich mycie i utrzymanie w czystości.

Wentylacja grawitacyjna – istniejąca i projektowana z wykorzystaniem istniejącej.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 22 czerwca 2005 r (Dz. U. Nr 116, poz. 985)

Wytyczne do pomieszczeń i urządzeń dla osób niepełnosprawnych

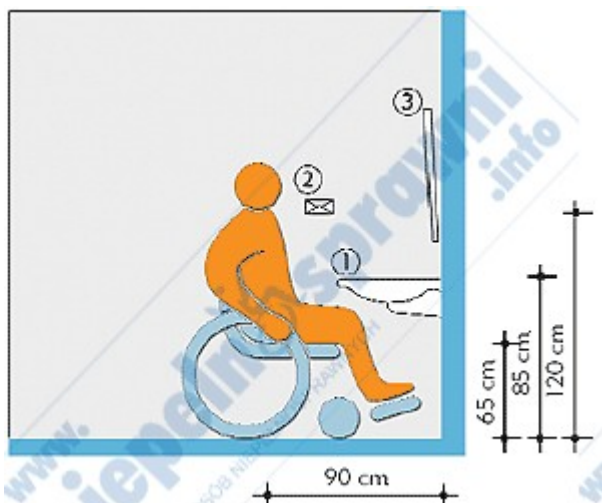
1.1. Łazienki

Przy projektowaniu łazienki dostępnej najważniejszą wytyczną jest minimalna powierzchnia przestrzeni manewrowej wynosząca 150 x 150 cm dla wózka inwalidzkiego.

1.2. Uchwyty bezpieczeństwa

W przypadku łazienki zastosowanie uchwytów jest niezbędne. W zależności od potrzeb uchwyty dostępne są w różnych długościach i kolorach, zaś ich średnica waha się w granicach 2-3,5 cm. Dla większości użytkowników w starszym wieku ze względu na słabsze możliwości chwytne rąk wygodniejsze do trzymania są te grubsze. W zależności od wzrostu i budowy ciała użytkownika, uchwyty *poziome* montuje się na wysokości około 75-85 cm od poziomu posadzki. Poręcze przyściennie mogą być stałe, ruchome, poziome, pionowe, pionowo - poziome. W przypadku ograniczonej powierzchni manewrowej zalecane jest stosowanie uchwytów ruchomych w pionie, lub też alternatywnie np. przy misce ustępowej można zainstalować w suficie prowadnicę z przesuwanymi drabinkami sznurowymi. Wielkość i liczba poręczy bezpieczeństwa w łazience zależy od indywidualnych potrzeb i stopnia niepełnosprawności. Coraz częściej spotyka się tak projektowane uchwyty, aby spełniały dodatkowe funkcje, tzw. uchwyty specjalnego

przeznaczenia, np. uchwyt z obrotowym dozownikiem mydła w płynie i wieszakiem na ręczniki.

1 umywalka h=80 cm

2 gniazdo elektryczne z uziemieniem h=120÷140 cm

3 lustro obracane w pionie

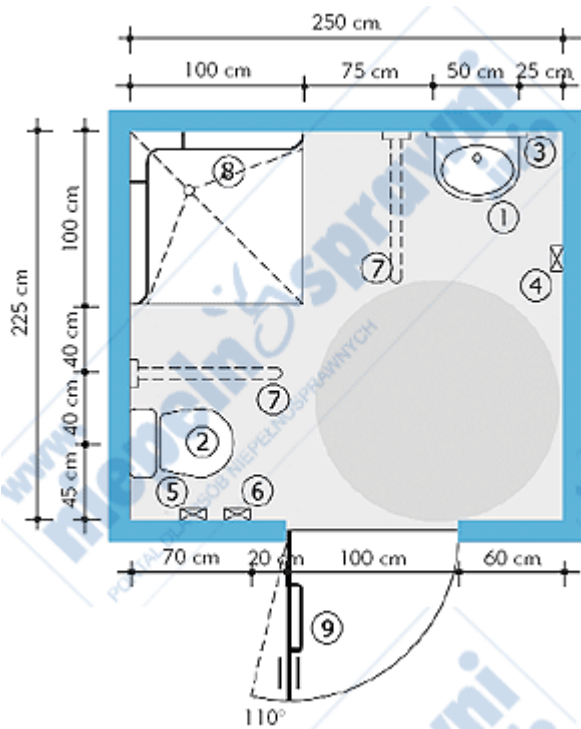
Obecnie dostępne są uchwyty o karbowanej powierzchni zapobiegającej ślizganiu się dłoni, zwiększające pewność uchwytu. Dodatkowo mogą być wyposażone we wkładki z pierścieniem fluorescencyjnym, przydatne w warunkach słabego oświetlenia.

1.3. Antypoślizgowa powierzchnia

Materiał użyty na podłogę w łazience bez względu na to, czy jest to terakota, impregnowane drewno, czy kamień naturalny powinien być antypoślizgowy. W przypadku osób korzystających z kąpieli w wannie zalecane jest zastosowanie maty lub materaca na dnie wanny. Maty zwykle są perforowane lub z wypustkami, wykonane ze specjalnego plastiku lub gumy i dostępne w kilku rozmiarach. Większość gotowych brodzików posiada powierzchnię antypoślizgową o ryflowanym dnie zapewniającą bezpieczną kąpiel, jednak w przypadku brodzików wykładanych z terakoty, należy zastosować dywaniki antypoślizgowe.

1.4. Bezpieczeństwo i higiena wokół sanitariatów

Dla osób poruszających się na wózkach istotne jest, aby deska sedesowa była solidnie osadzona na muszli i nie wyginała się przy przesiadaniu z wózka na sedes. Zalecana wysokość siedziska miski ustępowej wynosi 45-50 cm, jednak najkorzystniej byłoby, aby wysokość siedziska miski sedesowej była równa wysokości siedziska wózka. Ułatwieniem mogą być specjalne nakładki regulujące wysokość siedziska. Ilość uchwytów oraz to, czy będą one podnoszone, czy mocowane na stałe zależy od stopnia sprawności użytkownika i jego indywidualnych wymagań. Dla osób mających kłopoty ze schylaniem się zalecane jest zastosowanie sedesu ze specjalnymi uchwytami ułatwiającymi siadanie i podnoszoną deską ustępową. Korzystne jest, aby przycisk spłukiwania wody znajdował się z boku sedesu, można też stosować automatyczne armatury spłukujące. W przypadku ograniczonej powierzchni łazienki praktyczne będzie zamontowanie bidetu przy muszli sedesowej.

- 1 umywalka h=80 cm
- 2 muszla ustępowa h=45÷50 cm
- 3 lustro obracane w pionie
- 4 gniazdo elektryczne z uziemieniem h=120÷140 cm
- 5 papier toaletowy h=100÷120 cm
- 6 splotkiwacz boczny h=100÷120 cm
- 7 uchwyt podnoszony dł. 80÷85 cm
- 8 uchwyt pionowo/poziomy h=80÷85 cm
- 9 pochwyt poziomy (ułatwiający domknięcie drzwi)

1.5. Dodatkowe wyposażenie

Odpowiednie zaaranżowanie łazienki dla osób niepełnosprawnych to nie tylko sanitariaty, ale również umiejętne rozmieszczenie mebli w taki sposób, aby możliwość manewrowania wózkiem była jak najbardziej wygodna. Szafki powinny być zawieszane w taki sposób, aby istniała możliwość podjazdu podnóżkiem wózka tj. około 35-40 cm od wysokości posadzki. Półki, blaty i szuflady powinny znajdować się w zasięgu ręki. Drzwiczki szafek powinny się otwierać do kąta 180 stopni.

Jeżeli w łazience są elementy szklane typu szafki, blaty czy półki, powinny być wykonane z tzw. szkła bezpiecznego (klejonego). Gniazda elektryczne w łazience powinny posiadać hermetyczną klapę zabezpieczającą przed dostaniem się wody i znajdować się w odległości minimum 60 cm od źródła wody. Powinny być montowane w przedziale 40-130 cm od poziomu podłogi. Należy dobierać dodatkowe akcesoria, galanterię łazienkową i przybory toaletowe o gładkich, obłych kształtach, aby zminimalizować ryzyko strącenia, potłuczenia czy skaleczenia. Krawędzie wanny, blatów czy narożniki obudowane płytkami ceramicznymi powinny być obłe, aby w razie poślizgnięcia zminimalizować ryzyko skaleczenia.

opracował: